

Arrest

nr. 178 898 van 2 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.L. BROCORENS en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad. U zou werkzaam zijn geweest in de fietsenwinkel van uw vader die graag inzette op een groot verkoopcijfer met kleinere winstmarges. Dit zou niet naar de zin zijn geweest van een concurrent, Hassan Hadi, die u – uw vader was op dat moment niet aanwezig – hierover aansprak en ruzie met u zocht. Toen u diezelfde dag thuis aankwam en u vader op de hoogte wou stellen van de ruzie die u had met Hassan Hadi, hoorde u veel lawaai van buitenaf. Een twintigtal personen van de familie van Hassan zouden zich voor uw huis hebben verzameld. U zou naar buiten zijn gegaan en werd in elkaar geslagen door een vijftal personen.

Omwille van het gevecht zouden burens de 'Haras Al Watani' (Nationale Garde) hebben opgeroepen. Ze zouden uw vader hebben meegenomen om de agressor te identificeren. In de wijk van Hassan Hadi aangekomen, zou de 'Haras Al Watani' de broer van Hassan hebben opgemerkt. Hij zou initieel hebben geweigerd mee te gaan en zou hebben geprobeerd te vluchten, maar kon worden gearresteerd. Terwijl uw vader een verklaring aflegde, zou de broer van Hassan mishandeld zijn geweest. Na afloop zou uw vader het advies hebben gekregen om geen klacht in te dienen bij de politie, teneinde problemen met Hassan Hadi te vermijden.

Uw vader zou nog een tijdje zelf in de winkel hebben gestaan en stelde toen een sjiit, Haider genaamd, aan als manager van de winkel. Uw vader zou sporadisch naar de winkel zijn gegaan om toe te zien op het goede verloop van de zaken. U zelf zou uit voorzorg zoveel mogelijk thuis zijn gebleven.

In de periode dat u niet meer ging werken, besloot u uw vriendin Taiba, waarmee u reeds sinds eind 2013 samen was, ten huwelijk te vragen. Uw moeder zou haar moeder om haar hand hebben gevraagd toen zij elkaar ontmoetten op de markt. Taiba's moeder vertelde uw moeder een week later dat de familie niet op uw vraag kon ingaan omdat zij reeds aan haar neef was beloofd. Een twee tot drietal dagen later zouden haar neven te weten zijn gekomen dat u om haar hand had gevraagd. Zij zouden Taiba hebben geslagen omdat zij een relatie met u had. Taiba zou u hebben opgebeld en u hebben gewaarschuwd voor de komst van haar neven. U zou daarop meteen zijn ondergedoken bij een vriend. Tijdens de week dat u was ondergedoken, zouden Taiba's neven u een drietal keer bij uw thuis hebben gezocht. Taiba zou u hebben aangeraden het land te verlaten aangezien haar neven u niet met rust zouden laten. U volgde haar raad op en vertrok op 12 augustus 2015 met het vliegtuig vanuit Bagdad naar Erbil. Vanuit Erbil nam u een vlucht naar Turkije en vervolgde uw reisweg op illegale wijze via Griekenland, Macedonië, Servië en via een onbekende reisweg naar België waar u op 27 augustus 2015 bent aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, kieskaart, een kopie van uw woonstkaart en voedselrantsoenkaart, een kopie van twee huurcontracten van uw winkel en drie foto's van uw werkzaamheden in de fietsenwinkel.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u in Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van de hierna volgende redenen:

De door u verklaarde vrees blijkt tweeledig te zijn. Uw eerste problematiek betreft een geschil met Hassan Hadi, een concurrent van uw fietsenwinkel die niet tevreden was over uw manier van verkoop. Uw tweede problematiek betreft uw vrees ten opzichte van de neven van Taiba, een meisje wiens hand u hebt gevraagd en u vervolgens werd geweigerd daar zij zou worden uitgehuwelijkt aan haar neef.

Wat uw eerste problematiek betreft dient te worden opgemerkt dat deze enkel een concurrentiestrijd betrof waarin geen andere factoren zouden hebben meegespeeld (CGVS, pg.8). Uit uw verklaringen blijkt uiteindelijk dat het ook enkel bij dat geschil is gebleven. U stelt dat u en uw vader voorzorgsmaatregelen hadden genomen om een confrontatie met de familie van Hassan Hadi te vermijden. Zo zou uw vader iemand hebben aangesteld als gerant van uw winkel en slechts sporadisch in de winkel aanwezig zijn geweest (CGVS, pg.9) en zou u gedurende die periode voornamelijk thuis zijn gebleven (CGVS, pg.9). Er zijn echter geen elementen die erop wijzen dat de familie van Hassan Hadi uit was op confrontatie. Zo zou uw vader na het geschil met Hassan Hadi zelf nog enige tijd in de winkel hebben gestaan en zou in die periode geen problemen meer hebben gekend (CGVS, pg.9) en in de periode dat Haider als gerant werkte in de winkel zouden er evenmin problemen zijn geweest (CGVS, pg.9). Ook in de periode dat u voornamelijk thuis zat, zouden er zich thuis geen elementen hebben voorgedaan die wijzen op het gegeven dat Hassan Hadi een confrontatie wou aangaan (CGVS, pg.9). Na uw vertrek uit Irak zou uw familie evenmin problemen hebben gekend met Hassan of zijn familie (CGVS, pg.10). Het hoeft geen betoog dat dit geschil niet zwaarwegend genoeg is om te kunnen spreken over een systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of volstaat om te concluderen dat u in Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees is niet onderbouwd en stoelt voornamelijk op veronderstellingen die door geen enkele indicatie wordt gesteund.

Wat uw tweede problematiek betreft dient opnieuw te worden gesteld dat u uw vrees niet voldoende aannemelijk kunt maken. De door u geschetste gang van zaken weet niet te overtuigen. U zou meteen zijn ondergedoken nadat Taiba u had verteld dat zij werd geslagen en haar neven naar u op zoek waren (CGVS, pg. 10) en verliet een week nadien Irak. Opvallend is echter dat u meteen besloot Irak te verlaten uit vrees voor deze neven zonder enige inschatting te maken van het risico op vervolging waaraan u onderhevig zou kunnen zijn.

Zo zou u in de week dat u was ondergedoken geen enkele moeite hebben ondernomen om voor deze problematiek een oplossing te vinden onder een of andere vorm van overleg (CGVS, pg.11). U ging er standaard vanuit dat een oplossing niet mogelijk was, daar het om moeilijke mensen ging (CGVS, pg.11). Nochtans zou de moeder van Taiba zeer inschikkelijk zijn geweest wanneer u om haar hand vroeg en zou zij uw moeder telkens beleefd en vriendelijk van antwoord hebben gediend (CGVS, pg.10). Het is dan ook opvallend dat u geen andere uitweg meer zag in dit conflict en volledig de richtlijnen van uw vriendin opvolgde.

De vriendin die overigens volgens u slechts éénmaal werd geslagen en waarmee verder niets meer zou zijn gebeurd aangezien zij aldus u'geen problemen had met haar neven' (CGVS, pg.11). Dat uitgerekend zij u vervolgens aanraade het land te verlaten op die manier dat u zich zelfs gedwongen voelde (CGVS, pg.11), is dan ook opmerkelijk te noemen. Er kan moeilijk worden verklaard waarom zij zelf geen problemen meer zou hebben gekend, maar u daarentegen meteen het land diende verlaten. Indien zij niets hoeft te vrezen, dient er dan ook te worden afgevraagd wat u daadwerkelijk diende te vrezen. Een vraag waar uzelf een weinig duidend antwoord op wist te formuleren. U geeft aan het zelf niet te weten en concludeert dat u preventief bent vertrokken daar u problemen wou vermijden en niet in contact wou komen met die mensen omdat u niet weet wat ze van u wilden (CGVS, pg.12).

Vervolgens kunt u weinig gedetailleerde informatie verstrekken over de feiten die zich zouden hebben voorgedaan toen haar neven daadwerkelijk aan uw deur zouden hebben gestaan (CGVS, pg.11) en heeft u zich na uw vertrek uit Irak zelfs niet meer geïnformeerd bij uw moeder of er zich nog feiten zouden hebben voorgedaan met betrekking tot deze problematiek (CGVS, pg.11). Dat uw moeder u heeft aangeraden te vertrekken en op uw toekomst te concentreren kan bezwaarlijk aanzien worden als reden om uw onwetendheid ten opzichte van uw eigen problematiek te verklaren. Deze nonchalante houding jegens uw problematiek en het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld, zowel toen u ondergedoken was in Irak, als hier in België wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relateert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet opnieuw vragen rijzen omtrent de zwaarwichtigheid van uw relaas.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip

houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door

het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken

gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, kieskaart, een kopie van uw woonstkaart en voedselrantsoenkaart, een kopie van twee huurcontracten van uw winkel en drie foto's van uw werkzaamheden in de fietsenwinkel zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en werkzaamheden maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en artikelen 3 en 13 EVRM

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 3 en 13 EVRM en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest).

Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een gehoorverslag (bijlage 3) een arrest van de Raad van State (bijlage 4), een rapport van Caritas International (bijlage 5), foto's (bijlage 6) algemene informatie over de (veiligheids-)situatie in Irak en Bagdad (bijlagen 7-11, 15-20), een ontwerpresolutie (bijlage 12) en enkele beleidsnota's inzake Irak (bijlagen 13-14).

2.2. Verweerder legt op 4 november 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”.

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet op welke wijze de overigens louter algemeen geformuleerde artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker duidt evenmin aan welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hij benevens het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991 bepaalt het toepassingsgebied van deze wet. Er kan niet worden ingezien en verzoeker duidt niet hoe dit artikel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden.

2.3.4. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: PR CGVS), artikel 13 EVRM, artikel 41 van het Handvest en de rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties (e-mails en telefoongesprekken) de auteur niet wordt gespecificeerd, dient immers te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij dit artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: “(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...)

enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301; RvS 2 juni 2016, nr. 11.982 (c)). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde “COI Focus” – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de (referenties van de) e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de “COI Focus” gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Dit geldt nog des te meer nu het niet ernstig is van verzoeker dat hij enerzijds kritiek spuit op de (betrouwbaarheid en volledigheid van de) informatie van verweerder doch dat hij hieruit anderzijds zelf veelvuldig citeert ter staving van zijn betoog.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.3.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.6. Dezelfde redenering als deze *sub* 2.3.5. kan worden gevolgd inzake de beoordeling van artikel 4 van het Handvest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van dit artikel is aldus niet aan de orde.

2.3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.9. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat hij in Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende:

“De door u verklaarde vrees blijkt tweeledig te zijn. Uw eerste problematiek betreft een geschil met Hassan Hadi, een concurrent van uw fietsenwinkel die niet tevreden was over uw manier van verkoop. Uw tweede problematiek betreft uw vrees ten opzichte van de neven van Taiba, een meisje wiens hand u hebt gevraagd en u vervolgens werd geweigerd daar zij zou worden uitgehuwelijkt aan haar neef. Wat uw eerste problematiek betreft dient te worden opgemerkt dat deze enkel een concurrentiestrijd betrof waarin geen andere factoren zouden hebben meegespeeld (CGVS, pg.8). Uit uw verklaringen blijkt uiteindelijk dat het ook enkel bij dat geschil is gebleven. U stelt dat u en uw vader

voorzorgsmaatregelen hadden genomen om een confrontatie met de familie van Hassan Hadi te vermijden. Zo zou uw vader iemand hebben aangesteld als gerant van uw winkel en slechts sporadisch in de winkel aanwezig zijn geweest (CGVS, pg.9) en zou u gedurende die periode voornamelijk thuis zijn gebleven (CGVS, pg.9). Er zijn echter geen elementen die erop wijzen dat de familie van Hassan Hadi uit was op confrontatie. Zo zou uw vader na het geschil met Hassan Hadi zelf nog enige tijd in de winkel hebben gestaan en zou in die periode geen problemen meer hebben gekend (CGVS, pg.9) en in de periode dat Haider als gerant werkte in de winkel zouden er evenmin problemen zijn geweest (CGVS, pg.9). Ook in de periode dat u voornamelijk thuis zat, zouden er zich thuis geen elementen hebben voorgedaan die wijzen op het gegeven dat Hassan Hadi een confrontatie wou aangaan (CGVS, pg.9). Na uw vertrek uit Irak zou uw familie evenmin problemen hebben gekend met Hassan of zijn familie (CGVS, pg.10). Het hoeft geen betoog dat dit geschil niet zwaarwegend genoeg is om te kunnen spreken over een systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of volstaat om de concluderen dat u in Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees is niet onderbouwd en stoelt voornamelijk op veronderstellingen die door geen enkele indicatie wordt gesteund.

Wat uw tweede problematiek betreft dient opnieuw te worden gesteld dat u uw vrees niet voldoende aannemelijk kunt maken. De door u geschetste gang van zaken weet niet te overtuigen. U zou meteen zijn ondergedoken nadat Taiba u had verteld dat zij werd geslagen en haar neven naar u op zoek waren (CGVS, pg. 10) en verliet een week nadien Irak. Opvallend is echter dat u meteen besloot Irak te verlaten uit vrees voor deze neven zonder enige inschatting te maken van het risico op vervolging waaraan u onderhevig zou kunnen zijn.

Zo zou u in de week dat u was ondergedoken geen enkele moeite hebben ondernomen om voor deze problematiek een oplossing te vinden onder een of andere vorm van overleg (CGVS, pg.11). U ging er standaard vanuit dat een oplossing niet mogelijk was, daar het om moeilijke mensen ging (CGVS, pg.11). Nochtans zou de moeder van Taiba zeer inschikkelijk zijn geweest wanneer u om haar hand vroeg en zou zij uw moeder telkens beleefd en vriendelijk van antwoord hebben gediend (CGVS, pg.10). Het is dan ook opvallend dat u geen andere uitweg meer zag in dit conflict en volledig de richtlijnen van uw vriendin opvolgde.

De vriendin die overigens volgens u slechts éénmaal werd geslagen en waarmee verder niets meer zou zijn gebeurd aangezien zij aldus u'geen problemen had met haar neven' (CGVS, pg.11). Dat uitgerekend zij u vervolgens aanraadt het land te verlaten op die manier dat u zich zelfs gedwongen voelde (CGVS, pg.11), is dan ook opmerkelijk te noemen. Er kan moeilijk worden verklaard waarom zij zelf geen problemen meer zou hebben gekend, maar u daarentegen meteen het land diende verlaten. Indien zij niets hoeft te vrezen, dient er dan ook te worden afgevraagd wat u daadwerkelijk diende te vrezen. Een vraag waar uzelf een weinig duidend antwoord op wist te formuleren. U geeft aan het zelf niet te weten en concludeert dat u preventief bent vertrokken daar u problemen wou vermijden en niet in contact wou komen met die mensen omdat u niet weet wat ze van u wilden (CGVS, pg.12).

Vervolgens kunt u weinig gedetailleerde informatie verstrekken over de feiten die zich zouden hebben voorgedaan toen haar neven daadwerkelijk aan uw deur zouden hebben gestaan (CGVS, pg.11) en heeft u zich na uw vertrek uit Irak zelfs niet meer geïnformeerd bij uw moeder of er zich nog feiten zouden hebben voorgedaan met betrekking tot deze problematiek (CGVS, pg.11). Dat uw moeder u heeft aangeraden te vertrekken en op uw toekomst te concentreren kan bezwaarlijk aanzien worden als reden om uw onwetendheid ten opzichte van uw eigen problematiek te verklaren. Deze nonchalante houding jegens uw problematiek en het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld, zowel toen u ondergedoken was in Irak, als hier in België wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relateert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet opnieuw vragen rijzen omtrent de zwaarwichtigheid van uw relaas.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, onverminderd gehandhaafd.

De Raad stelt vast dat verzoeker enkele van zijn verklaringen omtrent de liefde voor een sjiitisch meisje herhaalt en algemene beweringen uit omtrent hun liefde voor elkaar en hun relatie. Met het louter herhalen van zijn verklaringen en enkele algemene beweringen doet hij geen afbreuk aan voormelde concrete motieven. Waar verzoeker aangeeft dat hij zich niet bewust was van de wreedheid van haar neven en andere mannen van de familie kan verzoeker evenmin een verklaring bieden voor voormelde vaststellingen.

Dat het meisje T. werd vermoord door haar neef omdat zij geen maagd meer was en dat na de dood van T. de mannen van haar familie weer zijn langs gekomen bij verzoekers familie, hen bedreigd hebben en zijn ouders hebben aangevallen en dienvolgens zijn familie verplicht werd te verhuizen zijn allen *post factum* verklaringen, waaraan in het licht van eerder gegeven verklaringen geen geloof aan kan worden gehecht. verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers dat het meisje geen probleem had met haar neven en dat zijn vader evenmin problemen had met de familie van het meisje (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12).

Dat het huwelijk enkele weken geleden plaatsvond en dat heer neef T. vermoordde toen hij ontdekte dat zij geen maagd meer was en dienvolgens zijn familie werd aangevallen zijn slechts beweringen die niet worden aangetoond.

Verzoeker is van mening dat de verwerende partij gedurende het interview amper vragen heeft gesteld omtrent het meisje T. en haar familie en dat geen vragen betreffende *“de kennissen van verzoeker over T., hun projecten, hun leven als koppel, de leden van T.’s gezin, het werk van de ouders van T., hun religie en de verschillen tussen sjiieten en soennieten, hun seksueel leven,...”* werden gesteld die de mogelijkheid zouden gegeven hebben aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij degelijk een relatie had met T., de welke behoorde aan een sjiitische familie die wraak wenst te nemen op verzoeker omwille van hun liefdesverhaal. Verzoeker toont evenwel niet aan op welke wijze voormelde vragen hun liefdesrelatie zou kunnen aantonen. Deze argumentatie doet evenmin enige afbreuk aan de gedane vaststellingen. Op basis van verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht worden besloten dat verzoeker de voorgehouden relatie en de daarbij horende problemen niet aannemelijk kon maken.

Verzoeker voegt weliswaar verschillende foto’s toe aan zijn verzoekschrift doch hiermee overtuigt hij niet. Op enkele van deze foto’s is verzoeker te zien in het gezelschap van een vrouw, doch hieruit kan geenszins worden afgeleid wie deze vrouw is. Op één van de foto’s wordt een document afgebeeld waarop de foto van deze vrouw prijkt met hiernaast enkele vermeldingen, doch dit “document” is niet vertaald, waardoor het evenmin iets kan bijdragen. Ook de overige foto’s van de documenten zijn niet vertaald, waardoor zij dan ook geenszins in overweging kunnen worden genomen. Hoe dan ook, bieden dergelijke foto’s geen enkel zicht op de door verzoeker beweerde problemen.

Verzoeker wijst er weliswaar op dat hij een eerste keer geslagen en bedreigd werd door de leden van de familie H., zijn vader verklaringen heeft afgelegd en de overheid hem op geen enkel ogenblik heeft beschermd en deze ondergane vervolging een serieuze aanwijzing vormt dat hij nieuwe vervolging zal ondergaan in het licht van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/7 van de vreemdelingenwet vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. Zo verzoekers geschil met een concurrent als vervolging of ernstige schade zou kunnen worden aanzien, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat er *in casu* goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Met zijn algemene betoog gaat verzoeker dan ook voorbij aan de pertinente motivering dienaangaande:

“Wat uw eerste problematiek betreft dient te worden opgemerkt dat deze enkel een concurrentiestrijd betrof waarin geen andere factoren zouden hebben meegespeeld (CGVS, pg.8). Uit uw verklaringen blijkt uiteindelijk dat het ook enkel bij dat geschil is gebleven. U stelt dat u en uw vader voorzorgsmaatregelen hadden genomen om een confrontatie met de familie van Hassan Hadi te vermijden. Zo zou uw vader iemand hebben aangesteld als gerant van uw winkel en slechts sporadisch in de winkel aanwezig zijn geweest (CGVS, pg.9) en zou u gedurende die periode voornamelijk thuis zijn gebleven (CGVS, pg.9). Er zijn echter geen elementen die erop wijzen dat de familie van Hassan

Hadi uit was op confrontatie. Zo zou uw vader na het geschil met Hassan Hadi zelf nog enige tijd in de winkel hebben gestaan en zou in die periode geen problemen meer hebben gekend (CGVS, pg.9) en in de periode dat Haider als gerant werkte in de winkel zouden er evenmin problemen zijn geweest (CGVS, pg.9). Ook in de periode dat u voornamelijk thuis zat, zouden er zich thuis geen elementen hebben voorgedaan die wijzen op het gegeven dat Hassan Hadi een confrontatie wou aangaan (CGVS, pg.9). Na uw vertrek uit Irak zou uw familie evenmin problemen hebben gekend met Hassan of zijn familie (CGVS, pg.10). Het hoeft geen betoog dat dit geschil niet zwaarwegend genoeg is om te kunnen spreken over een systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of volstaat om te concluderen dat u in Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees is niet onderbouwd en stoelt voornamelijk op veronderstellingen die door geen enkele indicatie wordt gesteund.” Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor zijn vertrek geen problemen meer heeft gekend met zijn concurrent. Dat dit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst plots wel zo zou zijn, is dan ook niet aannemelijk.

Waar verzoeker in het licht van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aangeeft dat hij ook bedreigd werd door de familie van het meisje en deze wraak wenst te nemen wordt opgemerkt dat verzoeker zijn vrees of risico op ernstige schade ingevolge de bedreiging van de familie A. niet aannemelijk maakt. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet ter zake niet dienstig

De bewering dat hij als 22-jarige een risicogroep vormt *“wegens een gegronde vrees en risico tot gedwongen rekrutering door extremistische milities”*, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Dient voorts te worden opgemerkt dat, waar verzoeker aanhaalt dat uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Aldus dient verzoeker aan de hand van objectieve en concrete elementen en aanwijzingen aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd.

Bij een aanvullende nota, door verzoeker neergelegd ter zitting, werd een fotokopie van een medisch attest van 11 juli 2016 gevoegd met een vertaling, waaruit blijkt dat een zekere R.O.N te kampen heeft met een breuk aan de linkerkant en een hersenschudding. Ter terechtzitting licht verzoeker toe dat dit om zijn vader gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook, blijkt uit dit attest geenszins dat verzoekers vader deze verwondingen heeft opgelopen in het kader van de door verzoeker voorgehouden problemen.

Ook het gevoegde document van de *“Conseil National des tribus d'Irak”* met vertaling waaruit blijkt dat verzoeker verstoten wordt door de stammen en de dreigbrief met vertaling en bijgevoegde foto (muur) betreft fotokopieën waaraan aldus geen bewijswaarde kan worden verleend. Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarbij komt de vaststelling dat alle documenten dateren van begin juli 2016 met name vlak na de betekening van de bestreden beslissing. Het is bijzonder frappant te moeten vaststellen dat deze documenten en de erin beschreven gebeurtenissen dateren van vlak na de betekening van de bestreden beslissing te meer uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Irak reeds verliet op 12 augustus 2015 en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2016 aangaf dat noch het meisje T. noch zijn familie problemen had ondervonden (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Gezien er geen enkel objectief bewijs van het huwelijk van T. met haar neef of van haar dood wordt neergelegd, kunnen de voorgelegde documenten zeker niet overtuigen. Ook de foto waarop een opschrift op de muur te zien is, bevat geen enkele aanwijzing dat deze betrekking heeft op verzoekers problemen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.10. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken.

Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens

worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt beleidsnota's toe aan het verzoekschrift doch licht niet toe op welke wijze deze afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Iedere asielaanvraag dient afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De verwijzing naar de twee Franstalige arresten nrs. 165 615 en 165 616 van 12 april 2016 van de RvV is evenmin dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. *In casu* ligt recentere landeninformatie voor.

De Raad kan in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt niet vaststellen dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt "aan de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet".

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.11. De aangevoerde schending van artikel 4 PR CGVS kan gelet op de voormelde vaststellingen evenmin worden aangenomen.

2.3.12. Gelet op het voorgaand, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF